

[Christmas Møller.]

Hans Hedtofts, og Angrebene var jo mange og store. Men det ærede Medlem vil sikkert tilgive mig, naar jeg som Ordfører for mit Parti siger, at jeg synes, det bliver mere spændende i Morgen. Hvem der bliver mest spændende i Morgen at høre paa af de to gamle Kammerater fra Askov fra for 40 Aar siden, skal jeg ikke udtale mig om, men i hvert Fald, mere spændende bliver det. Jeg foretrækker paa samme Maade, som sikkert andre vil gøre det, at vente og se Tiden an, men skal her i Eftermiddag paa det konservative Partis Vegne gøre nogle Bemærkninger til de Betragtninger, der er fremført, og endvidere anstille nogle Betragtninger, som maaske ikke direkte har Referat til, hvad der allerede er sagt.

Først et Par ganske enkelte Bemærkninger til Statsministeren. Jeg var glad ved at høre Statsministerens Bemærkninger om det nordiske Samarbejde. Om Forfatningssagen ved vi jo, at den ligger i en Kommission; jeg tør ikke sige, at den højtærede Formand for Kommissionen har overarbejdet dens stakkels Medlemmer, og jeg tror ogsaa, man maa sige, at hvis der skal komme et Resultat, maa det blive paa Grundlag af det, der samlede et meget stort Flertal i Tinget og ogsaa i Folket i 1939: det ene Vælgerkorps, den ene Valgdag; om Formen kan der forhandles. Endelig vil jeg gøre den Bemærkning til Statsministeren, at naar Statsministeren var saa venlig at sige, at det kunde bero paa en Bedømmelsesfejl, at han ikke havde opfattet de Betragtninger, som var fremsat fra konservativt Hold angaaende Valutapolitikken, saaledes; at man ganske klart og bestemt fra konservativ Side og fra min Side var imod en Sænkning af Kronen, saa vil jeg sige, at det mener jeg, det gjorde. Men i øvrigt er dette Spørgsmaal, saaledes som man har set, og som det ogsaa korrekt er meddelt Partiformændene, i den Forstand afgjort i Dag ved den Meddelelse, den højtærede Finansminister har givet den internationale Valutabank.

Til Udenrigsministeren vil jeg gerne sige, at jeg var ikke helt glad ved hans Afvisning af Forslaget om rejsende Gesandter og hele det Problem, som man kan sige hænger sammen med at faa lært saa meget af Udlandet, som vi har været lukket ude fra, som muligt. Jeg haaber, at Anskuelsen kan ændres, og jeg ser i Statsministerens Deltagelse i Dansk-amerikansk Selskabs Møde forleden og hans Udtalelse om Betydningen af, at man kommer uden for sit

eget snævre Omraade, et Fingerpeg om, at vi ogsaa nok kan naa positive Resultater her.

Til den højtærede Finansminister og hans økonomiske Betragtninger har jeg i Dag ikke saa forfærdelig mange Bemærkninger at gøre, idet jeg allerede første Gang, jeg havde Ordet, havde Lejlighed til over for Ministeren at give Udtryk for den Politikk, vi mente maatte føres.

Det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft sagde fuldkommen rigtigt, at Finansministeren er en stor Pædagog, og jeg forstaar ogsaa, at den højtærede Finansminister egentlig mener, at han selv har haft Succes — dermed mener jeg: inden for hans eget Parti. For Finansministeren er jo af den Opfattelse, at nu er det Nyliberalismen, som er sejrende inden for Venstre, den Nyliberalisme, som han i et Aars Tid, tror jeg man kan sige, saa flittigt har belært sit eget Parti om.

Uden Planøkonomi er denne Nyliberalisme i den givne Situation aabenbart ikke, for den Tale, den højtærede Finansminister holdt, var jo i høj Grad en Tale om, hvorledes der maatte være Plan i vor økonomiske Politik et langt Stykke Tid frem. Vi kan vist begge tilføje, at vi hellere vilde have, det kunde gaa af sig selv, men vi er af den Mening — saaledes som vi ogsaa gav stærkt Udtryk for det ved Valget —, at det kan det ikke; Finansministeren gik endda videre og talte om, at man nu ogsaa maatte se at faa Arbejderne med i det, og talte om Arbejdernes udvidede Adgang til at kende og forstaa Virksomhederne. Det er Toner, som ikke er fremmede for os. Hvis det er rigtigt, saaledes som det bliver sagt, at Arbejdere og Arbejdsgivere er ved at finde hverandre i Forhandling om disse Spørgsmaal, er det muligt, ja, maaske rigtigt, at Rigsdagen afventer Resultatet heraf. Men jeg vil gerne sige til den højtærede Finansminister, at ogsaa vi for vort Vedkommende stærkt vil understrege — som jeg har gjort det ude i Landet —, at det, det gælder om i den nuværende Situation, er at faa Arbejderne med til den Opgave, der forestaar.

Jeg vil ikke fuldstændigt kunne participere i det ærede Medlem Hr. Sønderups Betragtninger om, at der har været Plan i Vareindførselen her i Landet for 1946; jeg synes nærmest, det ærede Medlem kom til det Resultat, at egentlig var det alt sammen forudset. Jeg maa venskabeligst have Lov at sige til det ærede Medlem, at den Betragtning tror jeg ikke kan holde, og det vil først og fremmest ogsaa Finansministeren belære